

תת"ע 1735/02/14 - מדינת ישראל נגד לירן כהן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 1735-02-14 מדינת ישראל נ' כהן
בפני כב' השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל ע"י עו"ד לאה נחום

המאשימה

נגד

לירן כהן

הנאשם

ע"י עו"ד אבי אזולאי

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה בשכרות. בבדיקת נשיפה התגלה בגופו של הנאשם ריכוז אלכוהול של 620 מ"ג לליטר אוויר נשוף. במענה לכתב האישום, לא חלק הנאשם על תקינות מכשיר הנישוף הספציפי בו נבדק אך כפר במיוחס לו. מפרטי הכפירה והראיות שנשמעו עולה כי השאלה הטעונה הכרעה בהליך זה היא, האם אכן בבדיקת הנשיפה המיוחסת לנאשם אכן בוצעה על ידו.

1. במסגרת פרשת התביעה העידו ע"ת 1 אוסמה מסעוד וכן ע"ת 2 - מפעיל הנישוף שגיא קונטורוביץ. מעדות ע"ת 1 עולה כי הוא עצר את רכב הנאשם בשעה 04.08. ביצע לנאשם בבדיקת מאפיינים בשעה 04.13 ובשעה 04.35 העביר את הנאשם לבדיקת ינשוף אצל ע"ת 2. ע"ת 1-2 ציינו כי ע"ת 1 שהה במחיצת הנאשם עד לסיום בבדיקת הנישוף. שני ע"ת ציינו, איש איש במסגרת עדותו, כי הנאשם הוא שחתם בפניהם את החתימות במוצגים שנערכו על ידם והתקבלו כראיות בהליך זה. ע"ת 1 ציין בחקירה נגדית כי השעה 04.08 היא שעת עצירת רכב הנאשם ולא שעת מילוי הדוח. לדבריו, הוא אינו זוכר באיזו שעה מולא הדוח ואינו יודע לומר היכן רשם את שעת עצירת רכב הנאשם.

2. ע"ת 2 ציין כי דגימת הנשיפה המשויכת לנאשם נלקחה, ע"פ חתימת הזמן שבפלט מכשיר הנישוף, בשעה 04.35. הוא אישר כי הנאשם חתם בפניו ברובריקות המתאימות על המסמכים אותם ערך ואשר הוגשו לבית המשפט.

3. הנאשם ורעייתו העידו במסגרת פרשת ההגנה. הנאשם טען כי יצא עם אשתו למועדון בשעה 20.30 ושם שתה 3 כוסות בירה בנפח 1/3 כל כוס. בשעה 22.30 סעדו הנאשם ורעייתו ובשעה 02.50 עזבו את המועדון. לטענת

הנאשם, הוא נעצר במחסום המשטרה בשעה 03.10, בדיקת המאפיינים נערכה לו בשעה 03.10-03.20 ואז המתין הנאשם "לפחות 40 דקות" עד לביצוע בדיקת הינשוף [עמ' 12 ש' 16]. לטענתו, בשעה 04.10 - 25 דקות לפני שהחל לגרסת המאשימה בבדיקת הנשיפה - שהה לבטח בביתו. הנאשם טען כי החתימות על גבי המסמכים שהוגשו באמצעות ע"ת 1-2 אינן שלו, זולת החתימה על ת/13 שנחתמה למחרת היום.

4. רעיתו של הנאשם אישרה כי יצאה עם הנאשם למועדון בת"א בשעה 20.20-20.30 וכי הנאשם שתי סמוך להגעתו למועדון ועד השעה 22.15. לטענתו, יצאה עם הנאשם מן המועדון בשעה 02.45-03.00 ורכבם נעצר בסמוך, בשעה 03.10-03.15. בדיקת מאפיינים בוצעה, לגרסתו, לנאשם באופן מיידי ובתום "חצי שעה - ארבעים דקות" הוא הועבר לבדיקת ינשוף. לדבריה, הגיעו לביתם בשעה "4 וקצת. בשום פנים ואופן לא הגענו בשעה 05.00" (עמ' 16 ש' 23) האירוע כולו ארך כחמישים דקות. לדבריה, ילדי הזוג נותרו אצל אימה ו"לא שילמנו לה" [עמ' 16 ש' 13].

5. בסיכומיו טען ב"כ הנאשם כי יש לזכות את מרשו. לשיטתו, לא ייתכן שנערכה לנאשם בדיקת ינשוף בשעה 04.35 כיוון שע"ת 1 ציין כי שחרר את הנאשם לבדיקת ינשוף בשעה 04.35 "וציין כי לוקח 15 דקות המתנה עד לביצוע בדיקת הינשוף" [עמ' 18 ש' 6-10]. עוד נטען כי הבדיקות שנטען שערך הנאשם אינן שלו וכי קיימת "סבירות גבוהה" כי ע"ת 2 רשם את פרטיו של הנאשם לא על גבי בדיקה שערך הנאשם הואיל והפרטים נרשמו מתוך מסמכים אחרים ולא על פי ראיון שנערך עם הנאשם. עוד נאמר כי נתון מרכזי לענייננו הוא שעת העצירה. העובדה שלא ברור מתי נרשמה שעה זו ע"י ע"ת 1 והעובדה שלא ברור על גבי מה נרשמה השעה לראשונה מעוררת ספק ביחס למכלול המסמכים שהוגשו לבית המשפט. באשר לשוני בחתימות נטען כי לא הנאשם הוא שחתם על מסמכים אלה וכי העובדה שהנאשם שתי אלוהול עובר לבדיקה אינה מצדיקה את השוני בחתימות בשים לב למבחן המאפיינים שביצע הנאשם בהצלחה. עוד נטען בסיכומי ההגנה כי על בית המשפט לעשות שימוש בדיעה שיפוטית או בשכל ישר על מנת לקבוע את קצב התנדפות האלוהול מגופו של הנאשם וכן כי כעבור 5-6 שעות ממועד השתייה ועד לבדיקה, הנדף האלוהול מגופו, דבר התומך בטענה כי פלט הבדיקה שהוצג בהליך זה אינו שייך לנאשם.

דין והכרעה

6. בענייננו עולה כי הסוגיה המהותית הטעונה הכרעה היא האם הבדיקות שיוחסו במסגרת הליך זה לנאשם אכן שייכות לנאשם. לצורך הכרעה בשאלה זו, ובדומה למה שעשתה ההגנה בסיכומיה, אפרוט את רכיביה לסוגיות משנה והן: (א) סוגית לוחות הזמנים; (ב) סוגית אותנטיות החתימות הנחזות להיות של הנאשם; (ג) סוגית ספיגת האלוהול בגופו של הנאשם.

אקדים ואומר מסקנתי כי לא מצאתי בסיס בחומר הראיות לקבוע כי הבדיקות שהוצגו לעיוני אינן שייכות לנאשם. כפועל יוצא יש לקבוע כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום ולהרשיעו במיוחס לו. להלן אפרט הטעמים המונחים ביסוד מסקנה זו.

כאמור, ב"כ הנאשם בכפירתו לא חלק על תקינות המכשיר או על מידת המיומנות שבהפעלתו. מכך נובע כי ככל שיקבע שהתוצאה בפלטים שייכת לנאשם, הרי שהיא משקפת כראוי את ריכוז האלכוהול בגופו (לקביעה בעניין אמינות המכשיר ראו: רע"פ 8135/07 גורן נ' מדינת ישראל (מיום 11.2.2009)).

(א) לוח הזמנים

7. נפתח בסוגית לוח הזמנים. הנאשם טוען כי נעצר בשעה 03.10 בעוד שע"ת 1 טוען כי נעצר בשעה 04.08. הנאשם טוען כי בוצעה לו בדיקת מאפיינים סמוך לעצירה ואילו ע"ת 1 טוען כי הבדיקה בוצעה בשעה 04.13. הנאשם טוען כי הגיע לביתו בשעה 04.10. בשעה זו טרם החלה בדיקת המאפיינים על פי גרסת המאשימה בהליך זה וממילא לא הוחל בבדיקת הנשיפה. במחלוקת זו מצאתי לקבוע כי אני מעדיף ללא היסוס את גרסת המאשימה. הטעם לכך נעוץ בסתירות פנימיות בגרסת הנאשם; בסתירות בין גרסת הנאשם לגרסת רעייתו ובשל העובדה כי הנאשם לא חלק על תקינות מכשיר הינשוף בו נבדק וממילא לא חלק על תקינות השעון הקבוע במכשיר המראה את השעה בה בוצעה בדיקת הנשיפה.

7.1 **סתירות פנימיות בגרסת הנאשם** - באופן כללי, לוח הזמנים שהציג הנאשם היה כללי, משוער ולא מדויק. הנאשם העיד כי כל התהליך מרגע עצירתו עד לסיום בדיקת הנשיפה ארך "לפחות בין שעה לשעה וחצי עד שהגעתי הביתה" (עמ' 15 ש' 1; הדגשה הוספה). מדובר אם כן באומדן מינימאלי. אם נלך לפי גרסה זו, לא מן הנמנע כי הנאשם הוא אשר נבדק במכשיר הינשוף בשעה 04.35 שכן משעה 03.10 בצירוף **לפחות** 90 דקות שארך האירוע כולו, נמצא **לכל הפחות** בשעה 04.40. ראוי להדגיש כי בעדותו נכח הנאשם במשמעות דבריו אלה ותיקן את גרסתו וציין "עכשיו אני מתקן את תשובתי שהתהליך יכול להיות שלקח שעה ולא שעה וחצי" [עמ' 15 ש' 6-7; הדגשה הוספה]. מיותר לציין כי אין בתיקון גרסה זו כדי להועיל לנאשם אלא, אם בכלל, להחליש את גרסתו שכן הצורך בתיקון מערער את אמינות הגרסה שנמסרה מלכתחילה. כמו כן, ואם בענייני "יכול להיות" עסקינן - כיצד מבקש הנאשם כי בית המשפט ייחס לגרסתו את הדיוק והאמינות הנחוצות לצורך ביסוס גרסתו בסוגיית לוח הזמנים?

זאת ועוד: הנאשם העיד כי נעצר בין השעות 03.10-03.20, נערכה לו בדיקת מאפיינים ואז המתין "לפחות 40 דקות" עד לבדיקת הינשוף (עמ' 12 ש' 16; הדגשה הוספה). לפי גרסה זו, שהציג הנאשם במהלך עדותו, ובהתחשב

בכך שמבחן הנשיפה ארך 5 דקות, יוצא כי האירוע כולו הסתיים לאחר 45 דקות לערך. נתון זה סותר במפורש את הגרסה דלעיל לפיה האירוע כולו ארך בין שעה לשעה וחצי. בכך לא תמו הסתירות בגרסת הנאשם. הנאשם טען כאמור כי בשעה 04.10 שהה בביתו. בשאלה בחקירה נגדית אמר הנאשם: **"ש. אם אני לך שבסביבות השעה 05.00 שוחררתי, זה יכול להיות. ת. כן"** [עמ' 15 ש' 2-3]. מיותר לציין כי גרסה זו סותרת ומנוגדת לגרסת הנאשם לפיה עד שעה 04.10 היה בביתו.

7.2 סתירות בין גרסת הנאשם לגרסת רעייתו: כאמור, גרסת רעייתו של הנאשם - ששהתה באולם במהלך חלק מעדות הנאשם ולעניין זה יש ליתן משקל מתאים בהערכת גרסתה - הייתה כי היא והנאשם הגיעו לבית בשעה **"4 וקצת. בשום אופן לא הגענו בשעה 05.00"** [עמ' 16 ש' 23]. גרסה זו סותרת בעליל את גרסת הנאשם אשר כאמור לא שלל כלל וכלל את האפשרות כי שוחרר לביתו, עם רעייתו, בסביבות השעה 05.00.

הנאשם הסביר בעדותו כי התמריץ שהניע אותו להביט כל בעת בשעונו היה כי "יש לי שני ילדים קטנים. כשאני יוצא לבלות אני מביא בייביסיטר, לפי זה אני משלם לה את השכר." [עמ' 14 ש' 10-11]. הנה כי כן, התמריץ להתבונן כל העת בשעון ולקבוע לאורו את לוח הזמנים הרלוונטי לעניין נמצא, לגרסת הנאשם, בצורך לתמחר נכונה את הזמן בו הוא שווה מחוץ לבית על מנת לדעת כמה עליו לשלם לשמרטף. גרסה זו נסתרת בגרסתה של רעיית הנאשם שצינה כאמור כי אימה היא ששמרה על ילדי הזוג, ללא תשלום. באין צורך או תמריץ להביט על השעון על מנת לתמחר את עלות הבילוי בהיבט של שכר השמרטף, נשמט היסוד להסבר שנתן הנאשם לכך שטרם להציץ בשעונו בכל 10 דקות לערך במהלך האירוע.

7.3 חתימת הזמן בפלט הינשוף: כאמור, הנאשם לא חלק על תקינות מכשיר הינשוף בו נבדק. חלק ממנגנון המכשיר הוא שעון פנימי המתזמן את מועד מסירת דוגמת הנשיפה של הנהג הנבדק ובכלל זה הנאשם. משלא חלק הנאשם על תקינות המכשיר, לא ברור כיצד ברצונו לקעקע את חתימות הזמן שפלט הנשיפה המתייחסות לזמן שבין 04.35-04.40. וודאי שבאמצעות הצגת לוח זמנים כללי, משוער, הלוקה בסתירות פנימיות וחיצוניות לא ניתן לקבוע כי הנאשם עמד במשימה זו.

לאור האמור אני קובע כי יש לקבוע את לוח הזמנים שהוצג לצורך ביצוע בדיקת הנשיפה על פי פלטי הינשוף ולא על פי גרסתו של הנאשם.

7.4 כאמור, ב"כ הנאשם ציין בסיכומיו כי לא ייתכן שלנאשם נערכה בדיקת נשיפה בשעה 04.35 שכן הנאשם שוחרר לביצוע הבדיקה בשעה 04.35 וכי נדרשות 15 דקות המתנה עד לביצוע בדיקת הינשוף. אין כל ממש בטענה זו. ראשית, ע"ת 1 נשאל למועד סיום בדיקת המאפיינים והשיב: **ש. אתה ביצעת לו.. בדיקת מאפיינים, באיזה שעה**

ביצוע את הבדיקה? ת. 04.13 ש. ובאיזה שעה סיימת אותה? ת. אני לא חייב לציין את זה. אני לא צינתי.

אני לא זוכר [עמ' 7 ש' 24-27; הדגשה הוספה]. במלים אחרות, אין יסוד לטענה כי בדיקת המאפיינים לנאשם הסתיימה בשעה 04.35. שנית, ראוי לציין כי על פי הפסיקה, יש להקפיד כי מרגע **עיכובו של נהג** ועד לבדיקת הינשוף יעברו לכל הפחות 15 דקות במהלכן יש לוודא כי הנהג לא אכל, לא שתה, לא עישן ולא הקיא [ראו: עמ' 4 ש' 5-6]. מגרסת ע"ת 1 עולה כי מרגע עצירת הרכב בשעה 04.08 ועד לבדיקת הינשוף בשעה 04.35 וידא ע"ת 1 כי הנאשם לא אכל, לא שתה, לא עישן וכו'. לגרסת הנאשם, הוא המתין "לפחות 40 דקות" מהרגע בו עוכב ועד לבדיקת הינשוף [עמ' 12 ש' 16]. ההגנה לא טענה והיא אינה טוענת כי במהלך אותם ארבעים דקות מרגע העיכוב ועד לבדיקת הינשוף, הנאשם אכל, שתה, עישן או הקיא ובכך "זיהם" את תוצאות הבדיקה במובן זה שלא ניתן לסמוך על התוצאה שהתקבלה במסגרתה. גם אם נכונה טענת הנאשם כי רכבו נעצר בשעה 03.10-03.20 והוא המתין - על פי קביעתי - עד שעה 04.35 לצורך בדיקת הינשוף, ברי כי חלפו להם אותם 15 דקות שמתחייב לוודא במסגרתן כי הנאשם לא אכל, לא שתה, לא עישן ולא הקיא ועל כן לא הונח בסיס בחומר הראיות לקבוע כי מתעורר ספק ביחס למידת הדיוק בתוצאות בדיקת הנשיפה שנערכה.

לאור כל האמור, אני סבור כי אכן היה ליקוי באי רישום שעת העצירה של הנאשם והשעה בה מולאו המסמכים ע"י ע"ת 1. עם זאת, אין מדובר בליקוי מהותי היורד לשורשו של עניין ובוודאי שבהיעדר בסיס לטעון כן, אין לקבל את הטענה כי יש בכך כדי להעמיד בספק את כלל המסמכים שערכו ע"ת 1-2.

(ב) **"סבירות גבוהה" כי הפלטים אינם של הנאשם**

8. בסיכומי ההגנה נטען כי קיימת "סבירות גבוהה" כי הפלטים המיוחסים לבדיקת הנאשם אינם שלו. על קיומה של "סבירות גבוהה" זו למד ב"כ המלומד של הנאשם מכך שע"ת 2 רשם את פרטי הנאשם ממסמכים שהעביר לו ע"ת 1 ולא על בסיס תשאול עצמאי שנערך לנאשם על ידי ע"ת 2. אין בידי לקבל טענה זו. אכן, ע"ת 2 ציין כי הוא רשם את הפרטים על הפלטים על פי מסמכים ולא על פי ראיון שנערך עם הנבדק. עם זאת, וכפי שצוין, אינני מקבל את הטענה כי אי רישום שעת העצירה על ידי ע"ת 1 מהווה פגם היורד לשורש העניין ומשליך על משקלם של יתר המסמכים שהוגשו באמצעות ע"ת 1, לרבות רישום מדויק של פרטי הנאשם על ידי ע"ת 1. באין טענה **עצמאית** לפסול או פגם באופן רישום פרטי הנאשם על ידי ע"ת 1 עובר לעצירתו ובהינתן שאין טענה כי בשרשרת העברת המסמכים מע"ת 1 לע"ת 2 נפל פגם זה או אחר ובהינתן העובדה - שאושרה על ידי ע"ת 1 ו-ע"ת 2 - לפיה ע"ת 1 שהה עם הנאשם משך כל בדיקת הנשיפה שנערכה לנאשם, הרי שלא מצאתי בחומר הראיות בסיס לטענה בדבר קיומו של סבירות גבוהה לטעות בין פלטי הנשיפה של הנאשם לבין פלטים השייכים לנבדק אחר.

(ג) שוני בחתימות

9. הנאשם טוען כי החתימות הנחזות להיות שלו על גבי מוצגי התביעה בתיק זה אינן שייכות לו. אני סבור כי דין טענה זו להידחות מן הטעמים הבאים: ראשית, ע"ת 1-2 העידו, איש איש, ואישרו כי הנאשם אכן חתם בפניהם על המסמכים שהם מעשה ידיהם. אין לי כל יסוד לפקפק בגרסה זו הואיל ולא ברורה התועלת - בכלל ולעדי התביעה בפרט - מזיוף חתימתו של מאן דהוא על גבי המסמכים שנערכו על ידי ע"ת 1-2, שלא לומר דבר על המשמעות החמורה הנודעת לזיוף חתימות על ידי אנשי משטרה. שנית, הנאשם הטוען לזיוף חתימתו על גבי המוצגים לא הביא ולו בדל של ראיה או חוות דעת מומחה המלמדת כי יש ממש בטענה. שלישית, מול גרסה החלטית של ע"ת 1-2 שטענו בתוקף כי החתימות הנחזות להיות שייכות לנאשם אכן שלו, עמדה גרסה מהוססת של הנאשם. הלה טען כי "חוץ מת/13 שאני זוכר בוודאות שאני חותם עליו, הוא לאחר מכן לקח ממני את הרישיון ולגבי יתר החתימות אני לא זוכר. חתמתי רק על המסמך האחרון. על שאר המסמכים לא חתמתי." [עמ' 12 ש' 27-29]. הנה כי כן, בתחילת דבריו טען הנאשם כי **איננו זוכר** אם הוא חתום על המסמכים ורק לאחר מכן שינה את גרסתו וטען כי החתימות אינן שלו. הנאשם הבהיר זאת בחקירה נגדית ["**אתה מתקן את תשובתך שאינך זוכר וטוען כי לא חתמת. ת. כן**] [עמ' 12 ש' 32 ועמ' 13 ש' 1]. לא ברור כיצד ניתן לקבל כאמינה גרסה במסגרתה טוען הנאשם כי אינו זוכר אם הוא חתום על המסמכים ורק לאחר מכן הוא מתקן את תשובתו וטוען - כעניין שבעובדה - כי לא חתם על המסמכים.

רביעית, ומעבר לכל האמור, גם אם ניתן היה לקבל כאמינה את תשובת הנאשם כי אינו חתום על מוצגי התביעה וכי חתימות אלה זויפו - לא ברור איך יש בכך כדי להועיל לנאשם. **ספק זה בדבר התועלת שבזיוף - שמן הסתם ע"ת 1-2 היו מודעים לו מתוקף ניסיונם - מחליש עוד יותר את גרסת הנאשם כי אינו חתום על המסמכים.** במה דברים אמורים? במוצג ת/3 (דוח פעולה) החתימה היא במקום בו על הנהג לאשר כי הסכים להיבדק לאחר שהוסברו לו ההשלכות של סירוב להיבדק. גם אם נניח כי הנאשם לא חתם על המסמך ת/3, לא נשמעה מפיו כל טענה כי לא הוסברו לו ההשלכות של סירוב להיבדק או כי לא הסכים לתת בדיקת נשיפה. בנסיבות אלה אין בהיעדר חתימה (או: חתימה מזויפת, לגרסת הנאשם) כדי להעלות או להוריד. מוצג ת/4 הוא דוח תחקור חשוד לנהג שנמצא שיכור בבדיקת נשיפה או שסירב לבצע בדיקה כזו. לא זו בלבד שהנאשם אינו חולק על הפרטים המופיעים במוצג ת/4 אלא שפרטים אלה אושרו על ידי הנאשם ורעייתו בעדותם, ובכלל זה היות הנאשם קבלן של חברת כבלים, פרטי הבילוי במועדון, פרטי המשקאות שצרף הנאשם והעובדה כי יחד עם רעייתו ועם הנאשם בילו עמם גם אנשים נוספים. מוצג ת/5 הינו הודעה על שימוע לבעל רכב. אין חולק כי לנאשם נערך על שימוע. הנאשם אינו חולק כי נמסר לו על מועד השימוע והוא אף התייצב לשימוע. הוא הדין גם ביחס למוצג ת/6 שהינו אישור על נטילת רישיון וזימון נהג לקצין משטרה.

חוסר התכלית הברור על פניו בזיוף חתימות הנאשם על גבי המסמכים האמורים מחליש מאוד, לטעמי, את

גרסת הנאשם כי חתימתו זויפה. אכן, אין כל בצע בזיוף חתימה שמלכתחילה אין בה כדי להעלות או להוריד.

לאור כל האמור אני דוחה את טענת הנאשם כי פלטי הינשוף שהופקו אינו שייכים לנאשם. בהתאם, אני קובע כי הפלטים שהוגשו כמוצגים בתיק זה שיקפו את ריכוז האלכוהול בגופו של הנאשם בעת ביצוע הבדיקה.

(ד) התנדפות האלכוהול מגוף הנאשם

10. בסיכומי ההגנה נטען כי בית המשפט נדרש לעשות שימוש בדיעתו השיפוטית ובשכל הישר על מנת לקבוע כי **בעת עריכת הבדיקות לנאשם** לא היה הנאשם שתוי. טענה זו נתמכת בכך שהנאשם לא שתה פרק זמן של 5-6 שעות לפני עריכת הבדיקה. לטעמי, לא ניתן לעשות שימוש בדיעה שיפוטית או בשכל ישר על מנת לקבוע את קצב התנדפות האלכוהול מגופו של הנאשם ואף אילו היה ניתן לעשות כן, לא היה בכך כדי להושיע את הנאשם שכן הנאשם נאשם **בנהיגה** במצב של שכרות ולא בביצוע בדיקות במצב של שכרות.

11. כאמור, העבירה עליה נותן הנאשם את הדין מייחסת לו **נהיגה** במצב של שכרות. אין כל רלוונטיות לטענה כי בעת עריכת הבדיקות השכרות הספיק האלכוהול להתנדף מגופו של הנאשם.

12. אכן, התופעה של התנדפות אלכוהול מן הגוף, לאחר ספיגתו, ידועה ומוכרת בפסיקה. הדיון בתופעה זו בפסיקה הוא בנסיבות שונות מאשר בענייננו. באופן מדעי, לאחר שתיית משקה אלכוהולי מתחילה ספיגה של האלכוהול בגוף עד לשיא מסוים אשר ממנו מתחיל הגוף לסלק את האלכוהול. לכן, עשויים להיות מצבים בהם נהג נוהג כשריכוז האלכוהול בגופו לא הגיע לסף השכרות הקבוע בדין אך לאחר שנעצר ונבדק בחשד לשכרות הספיק ריכוז האלכוהול לעלות מעבר לסף השכרות הקבוע בחוק.

בענייננו הטענה היא הפוכה. אין טענה כי הנאשם לא נהג כשהוא שיכור - וזו, להזכיר, העבירה המיוחסת לו בכתב האישום, אלא שהוא ביצע את בדיקת השכרות בהיותו פיוח.

13. בת"ת (י-ם) 9817/07 **מדינת ישראל נ' סנפירי** (לא פורסם) דן בית המשפט לתעבורה בירושלים במקרה בו בעת הנהיגה לא הגיע ריכוז האלכוהול לסף האכיפה, להבדיל מן המצב בעת בדיקת החשד ביחס לנהיגה בשכרות. בית המשפט זיכה באותה פרשה את הנאשם תוך שהוא מציינ: **"מדובר במקרים בודדים שבהם הייתה שתיה מרובה בפרק זמן קצר. בדרך כלל, אם כבר רלוונטית התופעה, היא מתייחסת למקרים שבהם המדידה הייתה קרובה מאוד למידה הקבועה"**. עוד נאמר כי **"לצורך זיכוי במקרים אלה צריכה להתקיים מסכת עובדתית ברורה. קרי, מדובר בשתייה שבעיקרה היא מרוכזת וחד פעמית שנעשית בעיקר וזמן קצר לפני הנהיגה והעצירה על ידי המשטרה.."** (הדגשה הוספה).

במקרה שלפני, עולה מן הראיות כי הנאשם הגיע למועדון בשעה 20.30 לערך. את כוס הבירה הראשונה שתה לטענתו בשעה 20.45. את הכוס השנייה בשעה 21.05 או 21.10 ואילו את הכוס השלישית שתה ב- 21.45 לערך (עמ' 13 ש' 28-31) בשעה 02.50 עזב הנאשם את המועדון ובשעה 03.10 (לטענתו) נעצר על ידי ע"ת 1 (עמ' 12 ש' 10-13). מנתונים אלה עולה כי השתייה אכן לא הייתה מעטה אולם ספק אם ניתן לומר כי נצרכה בפרק זמן קצר או באופן חד פעמי (פרק זמן של שעה מתחילת השתייה עד לסיומה, לגרסת הנאשם, ב-3 כוסות). המדידה בעקבות בדיקת הנשיפה (620 מ"ג לליטר אוויר נשוף) רחוקה מאוד מן המידה הקבועה. כמו כן, עולה כי בעוד שהשתייה הסתיימה בשעה 22.15 (על פי עדות אשת הנאשם; עמ' 16 ש' 1-2). הנהיגה והעיכוב בסמוך לה היו בשעה 02.50 לערך, לגרסת הנאשם (עמ' 13 ש' 26), היינו מרחק של 4 שעות ו-35 דקות לערך, לגרסת הנאשם, מסיום השתייה. פרק זמן של 4 שעות ו-35 דקות לא יכול להיחשב לפרק זמן קצר.

14. הקביעה בדבר קצב התנדפות האלכוהול מגוף הנאשם אינה עניין לשכל ישר, וודאי שלא לידיעה שיפוטית. מדובר בעניין שבמומחיות שבעניינו יש להגיש חוות דעת מתאימה (ראו: עניין **סנפירי** לעיל וכן המודלים השונים הקיימים להתייחסות לסוגיה זו והנתונים השונים הנדרשים לצורך גיבוש מסקנות בעניין בהכרעת הדין בעניין **טל מור** (ת"פ (מח' - מר') 2892-07-10 **מדינת ישראל נ' טל מור** (לא פורסם, הכרעת דין מיום 27.9.11). בנסיבות אלה אין בידי לקבל טענה זו.

(ה) הודיית הנאשם בשתייה ומבחן המאפיינים

15. ברע"פ 4774/12 **טומיסלב אניץ נ' מדינת ישראל** (מיום 8.7.12) נקבע בין היתר כי " **בדיקת הינשוף אינה הדרך הבלעדית להוכחת העבירה של נהיגה בשכרות. ניתן ללמוד על מצבו של נהג, בין היתר, מאופן נהיגתו, ריח הבל פיו וכן מהתרשמותו של השוטט העוצר אותו מהופעתו החיצונית ומבדיקת מאפייני השכרות. לכך יש לצרף פרמטרים כגון הודאות או הימנעות ממתן עדות בבית המשפט**". עוד נקבע כי לצורך קביעת שכרות ניתן להתבסס בין היתר על הודיה בשתיית אלכוהול וכישלון בחלק ממבחני המאפיינים שנערכו לו (עפ"ת (חי') 44078-08-14 **בן לולו נ' מדינת ישראל** (מיום 4.12.14). בעניינו אין חולק כי מפיו של הנאשם נדף ריח אלכוהול "קל" ובמסגרת מבחני המאפיינים שנערכו לו הוא צלח אמנם בהצלחה את מבחן הבאת האצבע לאף אך כשל במבחן הליכה על קו ומבחן העמידה (התנדנד). התרשמותו הכללית של עורך הבדיקה הייתה כי הנאשם מצוי בהשפעת אלכוהול "קלה". לטעמי יש בכך כדי לחזק את אמינות תוצאות בדיקת הינשוף. בהתאם, מתבקשת מכל האמור לעיל המסקנה כי הנאשם נהג ברכבו בהיותו שיכור.

15. על יסוד כל האמור, אני סבור כי אשמתו של הנאשם בעבירה המיוחסת לו הוכחה במידת ההוכחה הנדרשת.

בפלילים ואני מרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום 31 דצמבר 2014, במעמד הצדדים